

VZKŘÍŠENÍ

ZPRAVY STRAŠNICKÉ FARNOSTI

č. 54 - podzim 2003

PODĚKOVAT

Za prokázanou službu anebo dárek, je projev vděčnosti – vlastnosti, která by neměla chybět žádnému člověku. A přece máme všichni zkušenost, že nám mnohdy lidé vůbec nepoděkují. Konečně i my sami patříme mezi ty, kdo opomenou někdy poděkovat, buď ze zapomnětlivosti, z nedostatku času anebo jen proto, že se nám nechce. Považujeme za zbytečné děkovat za něco, co se nám jeví jako samozřejmost. Je to správné? Určitě ne.

Apoštol Pavel v listě Efezanům píše: „Děkujte stále Bohu Otci za všechno“. (Ef 5, 20) Děkovat patří na prvním místě Pánu, a sice za úplně všechno – tedy nejen za světlo a vzduch, za zdraví a radosti, za krásu přírody a lásku lidí, ale i za to, když nám vyhrknou slzy ve chvíli zklamání nebo při ztrátě milované osoby, když nás bolí zuby nebo jsme na konci svých sil, když ležíme se zlomenou nohou na nemocničním lůžku nebo nás obtěžují nepřijemní lidé.

Důvodem naší vděčnosti Bohu je skutečnost, že ON nás všechny bez rozdílu miluje dokonale a stejně jako svého Syna Ježíše, a chce pro každého z nás vždy a všude jen to nejlepší, třebaže to v dané chvíli nechápeme.

Ovšem právě tak je nutné, abychom děkovali každému člověku za jakoukoli malou službu nebo jakékoli obdarování. Někdy je to těžké a stojí nás to velké přemáhání, ale udělejme to! Nebo je snad tolik těžké vyslovit tři slabiky: dě-ku-ji? Pokud snad ano, tak se snažme poděkovat alespoň úsměvem, laskavým pohledem nebo stisknutím ruky. Nepovažujme nikdy nic za samozřejmé, protože všechno, co dostáváme je dar.

Proto i já vám všem a každému zvlášť za vše děkuji.

P. Marian OSB

Budeme-li Pánu Bohu důvěřovat, věnujeme mu veškeré své nepatrné úsilí a budeme všechno očekávat od jeho milosrdenství, dostaneme tolik, co velcí světcí.

Terezie z Lisieux

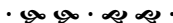
Po neobvykle horkém létě začal i neobvykle nový školní rok. Neobvykle začíná i toto číslo farního zpravodaje:

● 1. Plenární sněm katolické církve ČR

Velehrad: Ve dnech 6. – 12. 7. 2003 proběhlo na Velehradě 1. zasedání Plenárního sněmu katolické církve v ČR, které bylo vyvrcholením předešlé šestileté přípravné fáze. Až do této doby se v dějinách katolické církve v naší zemi nesešlo podobné shromáždění, které by reprezentovalo všechny diecéze katolické církve v ČR, a ve kterém by byli aktivně zapojeni také laici. Proto bylo konání tohoto sněmu historickou událostí s přesahem do celé společnosti.

Tolik úvodní odstavec tiskové zprávy ze dne 11. 7. 2003. I když sněm proběhl za nevalného zájmu médií, katolíkům snad neušel. Zda slova vejdou v praxi uvidíme časem. Podtitul jednání zněl: „nenechme si vzít budoucnost“.

Na internetu (<http://snem.cirkev.cz/>) je možno si přečíst jednotlivé příspěvky účastníků zasedání, kteří vyslovovali své připomínky k dokumentu *Instrumentum laboris*. Protože ne všichni mají přístup na internet, vybrala jsem ukázky z několika příspěvků, které, z mého pohledu, stojí za zamyšlení.

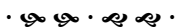

Mgr. Marek Výborný:

Bojíme se či nechceme k sobě být pravdiví a to na všech úrovních. Mezi laiky navzájem, mezi knězem a farností, mezi biskupem a knězi i mezi biskupy samotnými. A velmi rychle tak ztrácíme na věrohodnosti. Výsledkem je ona obávaná polarizace. Ta by sama o sobě mohla nést pozitivní výsledky a být hnacím motorem. Nicméně, tím, že spolu neumíme otevřeně a pravdivě komunikovat, tak naopak přináší negativní důsledky.

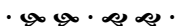
...máme strach z kritičnosti (paradoxně, vůči sobě samým, svým životním krokům a postojům jsme církví vybízeni k přísnému posuzování) a kritika vůči církvi je považována za nepřijatelnou.

...Církev by měla být solí země, tím příznačným kvasem, ovšem bez pocitu, že máme patent na všechno. Neměli bychom se stavět do pozice vlastníků pravdy, ale těch, kteří společně pravdu hledají....

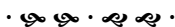
P. Ludolf J. Kazda, Opraem.:

...vícezdrojové financování charitních projektů a lidská kapacita našich katolických společenství je zároveň jejich ohraničením. Jinými slovy, bez peněz a skutečně věřících lidí to nepůjde. Současný stav, kdy do charitních projektů proudí ohromné sumy ze zahraničí a od státu, a kdy používáme služeb víceméně profesně zdatných lidí, někdy však úplně nevěřících, je velmi vratký. Přinejmenším pochybuji, zda projekty financované odjinud než z našeho církevního společenství a uskutečňované lidmi nemajícími žádný vztah k Ježíši Kristu, jsou skutečně vizitkou naší církve....

Mons. František Radkovský:

Domnívám se, že naše evangelizace není v současné době příliš úspěšná. Lidé mají touhu po víře, ale mají často nedůvěru k tradiční křesťanské víře.... Lidé mají nedůvěru až odpor k institucím, také k církvím, především ke katolické. Mají strach z omezování svobody, obávají se manipulace, proto si často vytvářejí svůj systém víry, který je, jak známe, nejrůznější směsí všeho možného: od astrologie, přes okultismus, přírodní náboženství až po východní náboženství, především buddhismus.

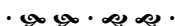

P. Václav Vacek:

Ještě nikdy před námi se nedostalo lidem tak vysokého všeobecného vzdělání jako nám. Přesto jsme v náboženských otázkách velice nevzdělaní.

Známe spoustu pěkných modliteb. Ale v umění modlitby zůstáváme na nizoučké úrovni. Příklad: Ježíšova podobenství o modlitbě zůstala nepochopená. Znalosti z Písma máme minimální. I základní místa z Evangelii často nezpracovaná....

Přitom každý má nejméně osmileté všeobecné vzdělání. Rozumíme mnoha věcem. Skoro každá žena peče 15 druhů cukroví, každý druhý chlap umí svářet. Velká část mladší populace ovládá práci s počítačem. Kolik lidí vlastní řidičský průkaz a umí telefonovat? Jen v náboženství se spokojujeme s minimem. Velmi často se smiřujeme s takzvanou lidovou zbožností. Mimochodem, co to je? Odkud a kam sahá? Řada lidí má dojem, že stačí žít ctnostně a vyprosit si na Bohu potřebné milosti. Proč se namáhat s porozuměním Slovu Božímu a se vzděláním.....

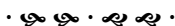
P. Mgr. František Hanáček:

Často sám sobě kladu otázku, co po nás Ježíš chce tady a teď? Chci to s vámi hledat.

Já jsem na sněm přišel proto, že jsem nespokojen se situací v církvi. Koneckonců i první sněm apoštolů se konal proto, že se křesťané hádali, měli různé názory. Odpovědi na prvosněmovní rokování byly konkrétní kroky. Žádné květnaté teze. Budeme my ochotni a schopni se určitého konkrétní dopracovat? Konkrétní, které by nás prezentovalo jako Kristovy žáky.....

Co by nám Ježíš zde na sněmu řekl, kdyby tu stál? Možná by vzal důtky a.....

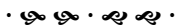
Jestliže mám důvěru v Krista a v jeho pomoc, pak musím mít i odvahu přes chyby a slabosti přispět ke změně stávající situace naší církve.

Lenka Moravcová:

Chtěla bych zde hovořit jako mladý člověk, který nerozumí některým postojům církve. Chci zastoupit myšlení mladé generace, pro kterou jsou výsledky tohoto sněmu velmi důležité.....V § 91 se pojednává o spolupráci, komunikaci laiků a kněží.....

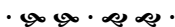
Hovoří se zde o službě laiků v církvi, o překonání mentality nezdravého rozdělení kněží a laiků. Myslím si ale, že tato, byť upřímná snaha, zůstává na rovině teoretické a neuskutečňuje se konkrétně v reálu. Existují farnosti, ať na venkově či ve městě, kde kněz nemůže probudit laiky k aktivnímu křesťanskému životu. Existuje ale také spousta farností, kde kněz pošlapává snahu laiků něco ve farnosti dělat. Kde neexistuje snaha dialogu..... Kde kněz nepůsobí jako otec, ale svým chováním zraňuje.

P. Mgr. Ondřej Pávek:

Převážná většina témat, kterými se Instrumentum laboris či podobné dokumenty a v neposlední řadě i příspěvky těch, kdo hovořili přede mnou, zabývají, jsou věci systémové povahy: o jaké rozbory, analýzy či statistiky se opírat, jaké metody používat, jaké koncepce, programy či strategie na jejich základě vyvinout..... jak by měl kdo v církvi žít a co by měl dělat apod. Jistě jsou to věci navýsost důležité. Vždyť s pomocí takto vypracovaných materiálů a postupů může potom církev rozvíjet snahu o efektivnější preevangelizaci, vlastní evangelizaci, katechezi, misi, formaci, pastorační péči o nejrozmanitější skupiny v církvi... Musíme si ale, podle mého názoru, být stále vědomi toho, že se jedná sice o důležité, ale pořád jenom o pouhé prostředky, které mají vést k cíli, kterým

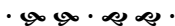
je duchovní život, život v následování Ježíše Krista, vnitřní vztah člověka k Bohu a v posledku jeho spása....

Prof. Tomáš Halík:

...pokud má být sněm aplikací II. Vatikánského koncilu, pak je třeba znát teologický kontext, z něhož koncil čerpal, jinak půjde o netvořivou aplikaci koncilových dokumentů, jako nějakých stranických usnesení, ne o tvořivé naslouchání Duchu, který inspiroval a který jistě chce pohnout i našimi vodami...

Proto bych rád podpořil všechny, kdo zde mluvili o potřebě permanentního vzdělávání v naší církvi. Pro každou společnost – i církve – dnes platí, že jejich působení bude mít dopad přímo úměrný úsilí, vloženému do vzdělání.

Tolik ze sněmu, pro nedostatek místa není možno více zařadit. Ale pro zájemce je v knihovně k vypůjčení výtisk příspěvků ze všech tří dnů jednání.

Mimochodem, víte, jaká je správná odpověď na „nenechme si zít budoucnost“ - aspoň podle jednoho z účastníků? „Nikdo nám ji nebere“!

Záleží přece na nás!

● PRÁZDNINY OČIMA NAŠÍ MLÁDEŽE

Redakce upozorňuje, že do článků zasahovala minimálně, originální slovní obraty a přechodníky jsou ponechány v původním stavu.

Lubnické dobrodružství

Ve dnech 30. 6. - 5. 7. 2003 jsme se v počtu 10 členů zúčastnili kolovýpravy na jihu Moravy. Odjezd byl z nádraží Střed (nyní Masarykovo) v 7:07. Odtud jsme jeli do Kolína, kde jsme měli nějaký čas a tak se část z nás vydala na obhlídku města. Dále jsme pokračovali do Jihlavy, kde jsme vystupovali. Nasedli jsme na kola a jeli (jak jinak?). Po nějakém úseku cesty jsme se cítili vyčerpání a tak bylo rozhodnuto, že se vydáme na nádraží do Okříšek a odtud se pokusíme dostat do Jemnice, což se také podařilo. Z Jemnice to už bylo pouze 10 km do Lubnice. Útočiště jsme našli v lubnické barokní fáře. Fara byla, no, jak to říct, plná kladů, ale i záporů. Například, když jsme přijeli tak jsme zjistili, že neteče voda. Největší radost z toho měl Jan, který se radoval, že se nebude muset sprchovat. Oprava byla poté domluvena na středu. Z tohoto důvodu jsme podvkráte museli snídat v azylu u pátera Handlíře. Tento večer ještě odjela Alena.. Odebrali jsme se do víru snů okolo 22:30. Po dobu naší kolovýpravy jsme navštívili množství hradů a zámků, mimo jiné i zámek ve Vranově nad Dyjí, kde byl točen akční trhák xXx. Výpravy v Rakousku byly velmi hezké, jednou jsme měli polední pauzu na

rakouské zřícenině, kde jsme kolektivně usnuli, což se velice líbilo, ale bohužel už nikdy neopakovalo. Pádů z kol bylo minimum, pouze jeden, ale zato povedený. Několikrát jsme též byli na večeri ve Vysočanech. Hospoda by se dala nazvat „Putyka u tisíce much“. Odjezd byl naplánován na sobotu 5. 7., ale ještě předtím jsme si skočili do zmíněné hospody ve Vysočanech. Po obědě jsme nabrali kurs Moravské Budějovice. Na nádraží nám bylo sděleno, že náš vlak nemusí vzít, že minulý týden tam čekali lidi též s koly, čekali tři dny a žádný vlak je nevezal. To v nás trochu zatrnulo. Ale díky Janovu slušnému projevu k paní u přepážky nám byl přiřazen speciální vůz na kola. Jan prohlásil, že slušné chování dokáže divy (to si budu pamatovat). Do Prahy Masarykovo nádraží jsme dorazili v 6:30 a vyrazili na metro na Můstku. Toť tedy konec mého vypravování.

Jan Holeček

Horní Orava 10. - 18. 8. 2003

Sešli jsme se v neděli, 10. srpna v půl jedenácté večer na Hlavním nádraží. Nastoupili jsme do rychlíku a jeli celou noc. Kolem šesté hodiny ráno jsme vystoupili ve Velkých Kralovanech. Autobusy jsme se dokodrcali do obce Rabča. Když jsme došli k chatě, kam už to ze zastávky bylo jen kousek pěšky, přivítal nás Janův kamarád Josef. To byl ten člověk, který nám domluvil bydlení na této chatě a po celou dobu byl s námi.

Ještě toho odpoledne jsme si udělali krátkou poznávací procházku po okolí, mj. k chatě Slaná Voda, jejíž název někteří z nás nedopatřením přeslechli. O její existenci jsme se tedy dozvěděli až dalšího dne, ovšem za trochu jiné situace.

Večer jsme zakončili mší svatou, kterou jsme slavili každý den našeho pobytu na Oravě.

Druhého dne jsme vstali relativně brzo (jak už to na akcích s našim kaplanem Janem obvykle bývá) a vydali se na výlet na široko daleko nejvyšší místo, 1725 m vysokou Babiu horu. Po cestě jsou dva prameny a lemují ji četné keříky borůvek. Na Babiu horu jsme došli něco po poledni, batohy hodili na téměř jednu hromadu a udělali vrcholové foto. Nejmenované osoby nám během našeho odpočinku a obdivování výhledu do širokého okolí naházely do batohů kamení, myslivši si, že to nepoznáme! Každý na to samozřejmě hned přišel a k velkému zklamání iniciátorů této akce kamení z batohu vyházel. Honza Holeček ovšem vytáhl z batohu k našemu překvapení kilo cukru v papírovém sáčku, který mu byl podstrčen už v chatě. Vzhledem k tomu, že papírový obal výstup nevydržel, začal se cukr sypat všude kolem. Obětavě jej přebalil, vrátil do rance a už byl nejvyšší čas opět pokračovat v cestě.

Naše putování ubíhalo příjemně. Já, spolu s Radkou Z., Tomášem K. a Honzou H. jsme šli poslední. Když tu v místě, kde se z cesty lesní přecházelo na cestu silniční jsme zjistili, že si nejsme úplně jisti, zda pokračoval zbytek naší výpravy opravdu po silnici. Chvíli jsme volali - a nic. Tak jsme se otočili a dohodli se, že budeme pokračovat po červené značce, po které jsme šli dosud. První značka, kterou jsme míjeli, byla lajdácky zabílená. Tomu jsme ale nevěnovali větší pozornost a raději přidali do kroku, abychom dohnali ostatní.

Zmatek nastal, když jsme došli k místu, kde cesta lesní přecházela v cestu vodní (polovyschlý potok). Tady nám už bylo jasné, že jdeme jinudy než zbytek výpravy (v

navlhle půdě nikde nebyly stopy jiné, než zvířecí). A tak jsme rozložili mapu. Podle mapy to bylo po červené značce kousek do obce Oravská Polhora a odtud asi 5 km do Rabči, odkud jsme již do chaty trefili. Janovi jsme poslali esemesku, že jdeme po červené, a že do chaty dojdeme. A pokračovali jsme v cestě.

Nešlo nám na rozum, proč se Jan v esemeskách neustále dotazuje, kde jsme a kudy jdeme. (Jak jsme se později dozvěděli, bylo to proto, že se nás vydal hledat. První zpráva, kterou nám poslal zněla: „Čekejte, jdu za vámi.“ Ta nám nepřišla.) A tak jsme šli dál a Janovi průběžně psali, kudy.

Asi po hodině a půl chůze jsme skončili na rozcestí s názvem Borsučie (jak se shodou náhod jmenovalo i rozcestí, kde jsme se úplně na začátku ztratili, což jsme nevěděli). Janovi jsme to okamžitě napsali spolu s informací, že jsme šli kolem chaty Slaná Voda (v mapě byla vyznačena a něco jako chatu jsme míjeli). Jan, který mezitím doběhl k potoku běžel tedy zase zpátky. A opět nám napsal, ať čekáme, že jde za námi (tentokrát již zpráva přišla) a ať mu podrobněji popíšeme, kudy že jsme to vlastně šli. To nikdo z nás nedokázal, poněvadž si to nikdo nepamatoval. Celou cestu jsme koukali výhradně po značkách.

Mezitím se u našeho stanoviště zastavil zvědavý cyklista. Pořád se na něco vypytał a my se ho nemohli zbavit. Pan cyklista nám následně sdělil, že červená značka, po které jsme celou dobu šli, je zrušená, chajda Slaná Voda je tím pádem úplně někde jinde a my jsme přes půlku mapy vedle od místa, kde jsme mysleli, že jsme.

Jana našťěstí napadlo, že jsme šli po oné zrušené červené, a tak indiánským krokem běžel cestou necestou, potokem nepotokem, až k místu, kde jsme na něj čekali.

Druhá část výpravy se vracela za doprovodu Josefa původně plánovanou trasou do chaty.

Zato my jsme to měli jenom do Oravské Polhory ještě hodinu a půl! Měli jsme to štěstí, že nám zastavili dobří lidé, které pro nás poslal onen podivný cyklista a kteří nás odvezli až do Rabči. Večer v chatě jsme všem hromadně odvyprávěli náš příběh a odebrali se spát.

Ze středy na čtvrtek jsme měli v plánu dvoudenní výlet. Po vydatné snídani (puding) jsme si zabalili věci a odešli na zastávku. Autobusem z Rabči jsme dojeli do obce Sihelné, odkud jsme začínali náš výlet výstupem na Pilsko (1557 m). Nahoře jsme si udělali přestávku až do čtyř hodin. Když Jan zjistil, že už jsou čtyři, málem se z toho zhroutil, neboť takhle dlouhou pauzu opravdu nezamýšlel.

Šli jsme dál. Kluci po cestě nepřetržitě rozebírali otázku kinžálu (sečná a bodná zbraň s krátkou dvoubřitou čepelí, která, jak se dozvěděli v časopise Čtyřlístek, slouží k otevírání vydutých konzerv).

Na večer jsme došli do sedla Hliny poblíž hranic s Polskem, kde jsme se stavili na večeri. Pak jsme se vydali do lesa hledat místo vhodné na přespání. Ještě než se setmělo, jsme tam v lese na karimatkách slavili mši sv. Pro mnohé z nás to byla první mše sv. v přírodě.

V půl jedné ráno nás zradilo počasí. Přihnala se nějaká studená fronta a začalo lít jak z konve. Vyběhli jsme z lesa a Jan se odběhl na celnici zeptat, zda bychom nemohli

přespat někde tam pod střechem. Vrátil se s tím, že kdesi poblíž má být seník. A opravdu. K naší radosti to byl dost velký seník na to, abychom se tam všichni pohodlně vešli.

Ráno jsme se v pohodě zabalili a vyrazili na další cestu. Úsek ze sedla Hliny na chatu jsme zvládli poměrně rychle a bez problémů. Snad jediná nepříjemnost nastala, když jsme si po snídani u nedalekého kiosku koupili pití. Posadili jsme se k dřevěnému stolu venku, v tom co vedle nás zastavil džíp, ze kterého vystoupil, ke každému člověku českého původu velmi nepřátelsky naladěný pán. Začal nás odtamtud ostře vyhánět. Honza H., reagovav na situaci slovy: „Jestli já vytáhnu kinžál“, mezi námi způsobil takový výbuch smíchu, že to pana majitele asi ještě více pobouřilo. A proto, že byl stále útočnější a my už měli stejně dopito, jsme se zvedli a odešli. Nenechal nás dokonce ani jít po modré značce, která podle jeho slov vedla přes soukromé pozemky. Vzali jsme to tedy po cestě, která byla o 20 m níž a v lese se opět napojili na modrou značku.

Večer nás na chajdě přivítal Josef a měl pro nás novinku. Byl čtvrtek a majitelé této chaty, kterou jsme až doposud obývali, měli přijet na víkend. Pro nás to v praxi znamenalo, že musíme dalšího dne ráno chatu vyklidit a ještě dopoledne opustit. Protože to Josef věděl dopředu (nám to neřekl, protože nám nechtěl přidělovat starost), tak zařídil u rodin svých příbuzných v Rabče, abychom mohli zůstat u nich. Rozdělili jsme se do tří skupin a každá skupina šla k jedné rodině. Lidé zde byli velmi pohostinní a přátelsky nás přivítali.

Odpoledne jsme se za pěkného počasí vypravili na Oravskou přehradu. U jednoho stánku tady prodávali umělohmotnou napodobeninu kinžálu. Jakmile to kluci zblejskli, přihnali se ke stánku a na kinžál se složili. Ze samé radosti už v prvních pěti minutách ulomili rukojeť. Záruka na kinžál nebyla a paní prodavačka reklamaci nepřijala.

Následoval přejezd parníkem na ostrov Oravské přehrady, kde byla jakási galerie, a to lidové tvorby.

Po návratu do Rabči jsme se ještě ten den večer zúčastnili mše svaté v místním kostele. Zbytek večera jsme věnovali sportu – pánové zmizeli na fotbalové hřiště a dámy hrály basket.

Ráno opět idylka, sluníčko, snídaně a odjezd na další výlet. Tentokrát na Oravský hrad. Fronta na lístky byla obrovská, ale prohlídka stála zato. V blízkosti hradu jsem se poprvé setkala s tím, že na lokální WC prodávali vstupenky.

Do Rabči jsme se vrátili sice až v šest hodin večer, ale pro většinu z nás tím den teprve začínal. Měli jsme totiž vymyšlený noční výstup na Babiú horu, a to tak, abychom odtud stihli sledovat východ Slunce.

V půl sedmé jsme mohli buď jít dojit krávu, hrát fotbal nebo odpočívat. Já, Eliška Ch. a Radka Z. jsme šly spát. V osm hodin byl ohýnek, opekli jsme si burty, zazpívali pár písniček a úderem půl jedenácté jsme se začali zabývat přípravou výletu. Několik lidí odřeklo svou účast, a tak se nás nakonec nahoru vyšplhalo jen třináct. Cesta byla ve svitu Měsíce opravdu nádherná.

Ráno, to už byla neděle, jsme dorazili do cíle naší cesty, bylo asi půl čtvrté. K páté hodině ranní se znatelně ochladilo. Nakonec sluníčko ale přece jen vyšlo a my jsme spokojeně seběhli zpátky do nížiny. Došli jsme na salaš, kde jsme měli v deset hodin sraz s ostatními, co s námi nebyli a kde se poté měla slavit mše svatá.

Přišli jsme ale už o dvě hodiny dříve, a tak jsme si tam polehali na trávnik a chvílku dřímali. Jan se šel modlit breviář a tudíž nespal ani tu chvílku. Taky podle toho po zbytek dne vypadal.

Po mši jsme se vrátili zpátky do rodin, kde jsme zůstali ještě na oběd. Ve čtyři hodiny jsme sedli na autobus a opustili Rabčů. V autobuse seděl pán, který měl evidentně lehce upito a neustále padal do uličky nám na batohy.

S dvěma přestupy v Náměstovu a v Lokce, dojeli jsme na nádraží ve Velkých Kralovanech. Času jsme měli dost, a tak jsme svačili a povídali si. Rychlík do Prahy odjížděl okolo deváté hodiny.

V půl šesté ráno jsme už byli v Praze (kde máme metro, jak kluci celý týden neustále podotýkali a provokovali tím okolí), rozloučili jsme se a odjeli domů. Bylo to hezké.

Jana Pojslová

Výlet plný překvapení

Když jsme se v pondělí 18. 8. vrátili z Oravy, prázdniny s farností pro mě Radku a Mirka ještě zdaleka nekončily. Sešli jsme se hned odpoledne, abychom s Janem připravovali dětský tábor. Jan si nás totiž vybral jako praktikanty-pomocníky. Ve středu jsme potom já, Mírek a Jan odjížděli do Lvové, kde se tábor konal. Bylo tam potřeba odvézt auto a tábornické věci, připravit chatu a obhlédnout terén pro hry. V pátek jsme se měli vrátit do Prahy a v sobotu již jet s dětmi. Sraz jsme měli v 6 hodin ráno. Vzbudil jsem se v 6:10 Janovým telefonátem. „Hezky nám to začíná,“ řekl jsem si, a také, že ano. Další zdržení nás čekalo na dálnici, kde jsme s favoritem táhli žigulík plně naložený cikánskými dělníky. S nejvážnějším problémem jsme se však střetli až na místě. Chalupa totiž byla uklizená a do pátku obsazená. Uklízečský program nám tedy nevyšel (to je škoda!) a tak musel nastoupit jiný. Rozhodli jsme se jít na dvoudenní výlet s přespáním pod šírákem. Do Prahy bychom se tak vrátili z Liberce již ve čtvrtek.

Naše trasa napříč Lužickými horami měřila 45 km. Velmi prozřetelně jsme si s sebou nevzali téměř žádné jídlo. Nejkrásnější byl první úsek cesty, jehož převážnou část jsme urazili první den. Krása Lužických hor vysoce předčila naše očekávání. Procházeli jsme nádhernými lesy a skalami. Na vrcholku jedné z nich jsme měli mši svatou. Poté se šlo spát. Onen večer si budu pamatovat ještě dlouho, neboť byl krásný.

Ráno jsme ovšem zaspali do devíti hodin. Rychle jsme se vydali na cestu. V nejbližší vesnici bohužel obchod nebyl, a tak jsme museli snídani o deset kilometrů oddálit. Avšak pokud jste s Janem, jde se dobře i bez jídla a pití. V poledne před snídaní mě trochu zarazilo, že mé hodinky ukazují teprve 10 hodin. Nu co, přehlédl jsem si je o dvě hodiny dopředu. Po obědosnídaní nám Jan předvedl, jak se chodí necestou podle azimutu (těžko). Ale na žlutou stezku jsme se nakonec dostali.

Ve tři hodiny odpoledne jsme potkali pána, se kterým jsme se dali do řeči. Říkal, že do Liberce to stihneme do šesti hodin s přehledem, neboť on vycházel v 10 h z Ještědu, a to prý nešel nijak rychle. Nesmyslnost jeho výroku mě dosti udivila, ovšem něco jsem ještě nevěděl... Na Ještěd jsme došli asi v půl šesté a v půl osmé jsme byli v Liberci. Tam jsme zjistili, že nám ujel poslední autobus do Prahy. Jako zachránce mi v tu chvíli připadal pán, který nám nabídl odvoz (ovšemže placený).

Teprve když se mě Jan v autě zeptal, zda mi není divné, že v půl deváté zapadá slunce, konečně jsem pochopil. Dost jsme se nasmáli, a poté jsem si přeřídil hodinky zpátky na půl sedmou. Představte si, že mě celý den Jan s Mirkem udrželi při vědomí, že je o dvě hodiny více. Konečně mi došlo, jak to bylo s pánem a Ještědem. Tato recese si zaslouží podtrženou jedničku. Domů jsme již dojeli bez nehody.

Když jsem večer poděkoval Bohu za nádherný výlet, usnul jsem úplně vyčerpán.

Vojtěch Pleskot

Letní dětské farní putování LVOVÁ 2003

Ve dnech 23. 8. - 30. 8. 2003 se sedmnáct malých farníků pod vedením otce Jana zúčastnilo farního tábora ve Lvové u Jablonného v Podještědí. K ruce si Jan povolal dvě maminky, Lídu B. a Zuzku K. a tři mladé pomocníky - kromě mě, ještě Mirka M. a Vojtu P. Sraz byl na Vršovickém nádraží v 6.20 hod. Přestože bylo brzy ráno, nálada byla výborná. Sotva se děti rozloučily s rodiči, už se těšily z jízdy vlakem a asi trochu i z toho, že jsou bez rodičů. Cesta vlakem nám utekla rychle. Přestupovali jsme jen jednou, a to v Liberci, potom už jsme jeli krásnou krajinou Lužických hor přímo do Lvové. Po krátké chůzi z nádraží jsme stanuli před krásným mlýnem s velkou zahradou, který nám na ten týden zapůjčila babička jedné z tábornic. Dětem se asi nejvíc zalíbila právě ta rozlehlá zahrada, která se stala svědkem různých honiček, her na schovávanou a zápasů ve fotbale.

Celý ten týden byl pojat jako „Putování do Nebeského hradu“, kde nás čeká štěstí a nebeský „pokojíček“. Děti byly rozděleny do tří společenstev. Každý den hráli táborníci a tábornice jednu putovní hru a podle výsledků se společenstva posunovala po schůdcích, vedoucích do hradu. Během celého tábora si jednotlivci mohli plnit Lvíčky, což znamenalo jisté zkoušky např. vytrvalostí, mlčení, střídmostí, zručností nebo odvahy. Kromě výletů na vrch Havran, na zříceninu hradu Ralsko, na nedaleký zámek Lemberk nebo na vojenský hřbitov, jsme navštívili i chrám sv. Zdislavy a sv. Vavřince v Jablonném v Podještědí. Poslechli jsme si historii této baziliky minor a poté jsme se pomodlili u hrobu sv. Zdislavy. Tím ale naše setkání s touto světicí nekončilo. Po cestě domů jsme se zastavili u Zdislaviny studánky, u pramene, který uzdravuje. A také na Lemberku jsme o této manželce šlechtice Havla z Lemberka a matce čtyř dětí neslyšeli málo. Dokonce i poslední den na zpáteční cestě jsme se vydali na výlet. Vyjeli jsme lanovkou na Ještěd a strmou cestou seběhli dolů do Liberce.

Neděli jsme samozřejmě neopomněli patřičně oslavit. Naším chrámem pro mši svatou se stal starý mlýn a oltářem byl dřevěný stůl. Pro nás všechny, a hlavně pro děti, to byl neobyčejný a nádherný zážitek. Další mši jsme měli v pátek, před kterou byla pro děti i možnost svátosti smíření. Naopak tato mše se konala na zahradě před stavením, kde kluci vystavěli kříž a děvčata jej patřičně nazdobila květinami.

Na závěr patří velké díky Zuzce a Lídě za výborné vaření a Janovi nejen za skvělou organizaci tábora a duchovní vedení, ale i za to, že dal šanci nám mladým. Alespoň pro mě to byla velká zkušenost a dá-li Bůh a bude-li další příležitost pojedou ráda znovu.

Radka Zítková

Takto tedy vypadala dovolená našeho pana kaplana!

● ZPRÁVY Z FARNOSTI

☞ **10. – 12. 10.** bude **podzimní** duchovně – turistická **obnova** pro mládež.

☞ Na sobotu **11. 10.** je v plánu **DRAKIÁDA**

☞ Na **11. 11.** – na sv. Martina - **lampionový průvod** na Vyšehradě

☞ **5. 12.** tradičně **Mikulášská** nadílka

☞ **6. 12.** předzimní **výlet** pro děti a mládež

Srdečně vás na akce zvou paní Lída a otec Jan.

● PRO DĚTI

AHOJ DĚTI,

vítám vás po prázdninách. Doufám, že jste se měly dobře, užily jste si sluníčka, koupání, lesa, prostě to bylo prima. Zážitků máte jistě spoustu, hlavně veselých příhod, o které byste se jistě s ostatními rády podělily. Někdo může i nakreslit, jak to všechno bylo. Do 15. 10. nám do redakce napište, uděláme nástěnku z vašich příspěvků.

Ahoj Lída

● PŘEDSTAVENÍ DIVADLA MIRIAM

Po prázdninové přestávce zahájí Divadlo Miriam opět novou sezónu. V podzimních měsících se plánují například reprízy představení „**Návštěvník**“ (poprvé v úterý 21. října) a samozřejmě také obvyklé **nedělní pohádky** pro děti; největší událostí však jistě bude premiéra dramatizace jedné z nejznámějších novel F. M. Dostojevského „**Bílé noci**“ (premiéra ve čtvrtek 9. října).

Dva mladí lidé - „*Snílek*“ a „*Nastěnka*“ prožívají svůj příběh za nekonečných petrohradských letních nocí.

Snílek žije jen ve svých představách, ideálech, nejistotách a deziluzích, Nastěnka právě prožívá zklamání z rozchodu s milým. Postupně ale dokáže překonat bariéru svých minulých zranění a pozvolna nacházejí nový vzájemný vztah, láskyplné sblížení duší. V určitou chvíli se opravdu zdá, že tato křehká situace znamená pro oba skutečný příslib naděje, naplnění života v lásce k milovanému člověku...

Lyrický příběh neskončí ovšem tak, jak by si asi žádala lidská touha, vyprávění ale přesto vynívá velmi pozitivně, zcela odlišně od jiných známějších

textů Dostojevského, v nichž obvykle nacházíme líčení často velmi temných hlubin lidské duše; naopak zde se setkáváme s obrazem plným světla a naděje, s oslavou těch nejsvětějších stránek duše člověka, který byl stvořen „jen o málo menším, než jsou andělé“.

V inscenaci vystoupí mladí umělci Tereza Kostková a Radek Valenta, hru připravil a nastudoval režisér Jaromír Pleskot.

(-av-)

● TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

Představovat **Lídu Burianovou** mnoha lidem naší farnosti netřeba. Bývalá učitelka v mateřské škole je sice malá postavou, ale díky tomu se možná o to lépe dovede přiblížit dětem. **Teta Lída**, jak jsme si zvykli jí po vzoru dětí říkat, má široké srdce, hlavu plnou nápadů, svůj život zakotvila v Bohu, a tak se neuzavřela do svých starostí, ale otevřela se pro druhé.

Pohybuj se stále mezi dětmi – v práci, doma, ve farnosti. Není to trochu handicap, nechybí ti více společnost dospělých?

Ani ne, s dětmi přicházejí rodiče, mám spoustu známých, kterým už potomci odrostli. Navíc už rok nepracuji ve školství. Přes den jsem mezi dospělými a odpoledne už se těším na děti.

Čím tě děti a práce s dětmi obohacuje, inspiruje?

Svět dětí je radostný, upřímný a bezelstný. Největší odměnou jsou jejich spokojené a zářící oči, pro které by se člověk rozdal.

S dětmi ve farnosti se scházíš už pár let. Zpočátku ses do práce a vši organizace dalších akcí pustila sama, pak pomáhala i sestra Veronika. Jaké máš pomocníky dnes, zapojují se také rodiče, koho ke spolupráci ještě potřebuješ?

V první řadě je nutno říct, že bez podpory otce Mariana bych nemohla dělat nic. Dobrá spolupráce je s panem kaplanem Janem, byla i s P. Ladislavem a P. Zbyškem. Pomáhají i rodiče. Všem děkuji a uvítám, když kdokoli přijde s novými nápady, s vlastní iniciativou a chutí něco podnikat.

Co chystáš pro děti ve farnosti v tomto školním roce?

Máme v plánu drakiádu (sobota 11. 10.), lampiónový průvod na sv. Martina na Vyšehradě (úterý 11. 11.), mikulášskou nadílku (pátek 5. 12.), zimní olympiádu (koncem ledna), pečení koláčků na papežské misijní dílo (sobota před čtvrtou nedělí postní), jarní výlet rodin na kolech (duben - květen), pouť rodin autobusem ke sv. Zdislavě (konec května), letní olympiádu (červen), pouť k Pražskému Jezulátku na zakončení školního roku (konec června). Kdo má zájem v těchto

akcích pomoci nebo má jiný bezva nápad, je vítán! Jak říká pan kaplan: „už jsem starší člověk a všechno nestíhám!“ Díky předem za pomoc.

Kde bereš pro své další aktivity nápady, náměty, ale také energii a sílu?

Znáte tu písničku: „pro velkého, pro malého Pán dost práce má, když své síly dnes, Jemu nabídneš, hned tě zaměstná...“?! Někdy nemám čas si ani vypít v klidu kafe.

Vychovala jsi dva syny, dnes jsou již dospělí, a následně sis vzala na starost postupně další dva kluky. Jsou kluci lepší než holky?

Nějak jsem těm klukům vždycky více rozuměla a chápala je. Možná i proto, že mám mladšího bratra, o kterého jsem se starala. Kluci nezlobí, oni jen zkouší, co kdo snese. A proč by to nezkusili? Když mají zábavu nebo práci, jsou zlatí. S holkama to tak neumím.

Mnozí z nás mají děti již samostatné, dospělé nebo děti nemají vůbec. Na druhou stranu je také dost dětí, které nemají své rodiče nebo se o ně rodiče nedostatečně starají. Jak můžeme takovým dětem pomoci, na koho se máme se svou nabídkou obrátit?

Je mnoho způsobů, od modlitby až po práci v SOS vesničce. Finanční pomoc – Adoptce na dálku, organizuje Charita. Pěstounská péče nebo adoptce spadá pod OÚ odbor sociální péče nebo Fond ohrožených dětí. Postupně se i u nás zavádí tzv. hostitelská péče – dítě v sociálním zařízení chodí navštěvovat teta, strýc nebo celá rodina, naváže s ním kontakt a po dohodě se soc. pracovníky si ho bere na víkendy, dovolené, podle toho, jaké má možnosti. Myslím si, že kdo chce pomáhat, cestu si najde. Někdy to není lehké, ale stojí to za to. Odměnou jsou samotné děti.

Za rozhovor děkuje Helena B.

● ZA ŠŤASTNÉ DĚTI

V tomto čísle našeho časopisu se ústředním tématem staly děti. Vybízá k tomu prožité prázdniny i nový školní rok. I děti z naší farnosti opět zaplní kostelní lavice a setkávají se při různých pravidelných i zvláštních akcích. My dospěláci obvykle pocítíme ten „pozitivní průvan“, který s sebou naše děti přinášejí. Děti jsou totiž kromě starostí hlavně radost a my chceme, aby se smály, byly zdravé, měly spoustu kamarádů a zažívaly nádherné chvíle, které se mohou prožít jen v dětství. Tak to má být, děti mají být šťastné a ušetřené nedětských starostí. Těch si užijí v dospělosti dost.

A tak se snažíme co nejlépe své děti vychovávat, dávat jim prostor pro jejich seberealizaci a leccos s nimi a pro ně vymýšlíme. Řada lidí se stará nejen o své děti, ale věnuje se práci s dětmi i pracovně nebo jako svému koníčku. Patří jim náš dík a

uznání. Jsou mezi námi ale i tací, kteří se aktivně na práci s dětmi podílet z různých důvodů nemohou a přitom ani jim není osud dětí lhostejný a rádi by se nějak uplatnili. A nebo mají již své děti samostatné a rádi by se nějakým způsobem starali o děti jiné. A možná i děti sami znají příběhy jiných dětí, které nejsou tak veselé, jak by mohly být a chtěly by něco udělat. Jaké jsou možnosti pomoci? Jsou vůbec děti, které by nás mohly potřebovat, i když už nejsme mladí, plní sil a na výchovu v pravém slova smyslu už si netroufáme? Co můžeme nabídnout, čím přispět, abychom rozzářili úsměvy na dětských tvářích?

Děti, které své rodiče nemají, nebo se o ně rodiče nezajímají i takových, kteří jsou sociálně slabí a těžko si mohou dovolit i pro nás zcela běžné věci (jako je např. vzdělání, zdravotní péče, hračky, možnost věnovat se svým zájmům), je mnoho. Možností, jak těmto dětem pomáhat, je také dost. Jen je někdy dnes obtížné se v záplavě charitativních programů a sbírek vyznat a umět si vybrat. Nabízíme Vám proto alespoň několik ověřených tipů na cílenou pomoc pro konkrétní děti.

Náhradní rodinná péče (adopce, pěstounská péče apod.)

O různých způsobech NRP není problém získat informace z odborné literatury a od organizací, které pomáhají opuštěným dětem, dětem týraným, sociálně ohroženým nebo se zvláštními zdravotními a sociálními potřebami i novým náhradním rodinám jako je kupř.:

Středisko náhradní rodinné péče – sídlo: Jelení 91, Praha 1
(<http://www.rodina.cz/snrp/>)

Fond ohrožených dětí – sídlo: Na Poříčí 6, Praha 1 (<http://www.fod.cz/>)

nadační fond pro opuštěné děti Rozum a cit – sídlo: Jablonského 639/4, Praha 7
(<http://www.rozumacit.cz/>)

Nadace Terezy Maxové – sídlo: Na Florenci 19, Praha 1 (projekt Adopce
<http://www.adopce.com>)

Adopce na dálku

Projekt Arcidiecézní charity Praha oslavil 15. srpna 2003 své 10. výročí. Je zaměřen především na vzdělávání velmi chudých dětí v Litvě, Indii a Ugandě. Děti, které by jinak do školy chodit nemohly, mohou díky této pomoci studovat a připravit se na budoucí kvalifikované zaměstnání. „Adoptivní rodiče“ (nemusí být vůbec dospělí, projektu se účastní např. i celé třídy nebo školy, kde se více dětí složí na příspěvek „svému dítěti“) si vyberou z databáze dítě, které chtějí podporovat, a posílají ročně příspěvek několika tisíc korun (liší se dle země). Pomoc je přímá, dítěti je hrazeno školné, dostane školní pomůcky, uniformu, má zajištěnu zdravotní péči a pojištění. Dítě se svými „rodiči“ komunikuje prostřednictvím dopisů, informuje je o svých pokrocích i běžném životě, navzájem si tyto „rodiny“ vytvářejí osobní vztahy. Přísná pravidla financování a vyúčtování projektu a dlouhodobá a prověřená spolupráce zúčastněných charitativních organizací jsou zárukou cíleného využití peněz.

Bližší informace podá Arcidiecézní charita Praha, Londýnská 44, Praha 2

(http://www.charita-adopce.cz/adopce_index_new.html)

Dejme šanci dětem (<http://www.sance.cz>)

Výchovně-vzdělávací projekt Nadace Terezy Maxové je zaměřený na české děti v dětských domovech starší 6 let. Jednotlivé děti se představují a vyslovují svá přání, která jsou spojena s jejich vzděláváním a volnočasovými aktivitami, souvisí s rozvojem jejich schopností nebo talentu a mají jim být podporou při jejich budoucím profesním uplatnění. Můžete si vybrat komu, na co a jak velkou částkou chcete přispět a poté, co je pokryta příslušná částka (každé dítě má svůj účet a je možné sledovat jeho výši) a přání je splněno, můžete sledovat, jak dítě daru využívá a co mu splněné přání přineslo. A jaká jsou dětská přání? Třeba šicí stroj, různé sportovní pomůcky, kurzovné do autoškoly, sada náradí...

Dobrovolnická pomoc

pro děti v dětských domovech, azylových domech apod. může zahrnovat pomoc při organizování volnočasových aktivit dětí, doprovod do kroužků, individuální trávení času několika hodin týdně s dítětem. Osoby, které takovým způsobem pomáhají, představují pro děti významné sociální kontakty, které jsou pro ně ve výchovných skupinách obvykle nedostupné. Informace, příležitosti i možnost zveřejnit Vaši nabídku najdete kupř. na serveru <http://www.dobrovolnici.cz/>, kdo nemáte přístup k Internetu, zkuste se zeptat v blízkém dětském domově nebo podobném zařízení, určitě nebudete odmítnuti.

Existuje mnoho dalších užitečných a spolehlivých projektů zaměřených na děti v České republice nebo na pomoc potřebným v zahraničí. Přispět nemusíte jen penězi nebo vlastní činností a volným časem, věnovat můžete i pěkné hračky, zachovalé oblečení nebo další pomůcky, které Vaše děti již nepotřebují, ale jiným dětem mohou scházet. Pokud dáte přednost některé z veřejných sbírek nebo podpoře nadaci, doporučujeme získat si předem informace o sbírce, organizaci, jejich programech a cílech, o zkušenostech a výsledcích z předchozích let. Každá organizace má povinnost své sponzory a dárcy informovat o své činnosti a naložení s finančními prostředky.

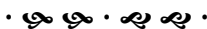
Helena Bajerová

● VZPOMÍNKA

V polovině srpna odešel k Pánu do věčné slávy P. Bernard, bratr našeho pana faráře. Všichni jsme ho znali, z mnohých zástupných mší sv., které u nás v kostele odsloužil a z mnohých zpovědních hodin, které u nás strávil.

Osobně jsem se s otcem Bernardem setkala jen jednou. Byl to můj životní mezník, nový začátek. A díky laskavému jednání otce Bernarda začátek úžasný.

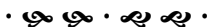
Děkují a věřím, že máme u našeho Pána velkého přímluvce.

Hle, čemu mne Ježíš ještě učí: Dávej každému, kdokoli tě prosí, vezme-li ti někdo, co ti patří, nežádej to zpět. (Lk 6, 30) Dávat všem, kdo prosí, je méně příjemné než nabídnout sám od sebe, když nás k tomu má naše srdce. Také není těžké dávat, když nás někdo prosí mile, když však naneštěstí nevolí dobře slova, naše duše, není-li upevněna v lásce, se hned bouří. Nachází tisíc důvodů, proč odmítnout, oč je žádána, a teprve, když přesvědčí žadatele o jeho netaktnosti, konečně mu z milosti dá, oč žádal, nebo mu prokáže službu, která by jinak vyžadovala dvacetkrát méně času, než jaký bylo třeba k prosazení pomyslných práv.

Je-li těžké dát každému, kdo prosí, je ještě mnohem těžší nechat si vzít, co nám patří, a nežádat to zpět. Říkám, že to je těžké, ale měla bych spíše říci, že se to zdá těžké, vždyť Pánovo jho netlačí a netiží. Když ho přijmeme, pociťujeme ihned jeho lehkost a zvoláme se žalmistou: zanítíl jsi mé srdce a já jsem běžel cestou Tvých přikázání.

Terezie z Lisieux – Myšlenky na každý den

Bohoslužby v našem kostele:

Po - Pá 18 hod.
So 7, 18 hod.
Ne 7, 9 a 18 hod.

Společná modlitba růžence:

1/2 hod. před každou mší svatou (mimo neděle v 10.30 hod.)
živý růženec každé první pondělí v měsíci (kromě prázdnin)

Příležitost ke svaté zpovědi: 1/2 hodiny před každou mší svatou

Adorace: každý 3. pátek v měsíci po mši sv.

Modlitební skupiny: pondělí, čtvrtek po mši sv.

Advokátní poradna: čtvrtek 17 - 18 hod v knihovně

Chrámový sbor CANTUS AMICI: zkoušky Po 19 - 21 hod.

Úklid kostela: vždy v pondělí od 14 hod.

Podrobně sledujte akce a kalendář na <http://strasnice.lantanet.cz>